

'dat die adelborst op zijn schouder zou worden geklopt en dat zou worden gezegd: 'Je hebt de naam van de marine hooggehouden.' Dat was een geweldige beloning geweest.

. . . Maar de eerste opmerking was: 'In de houding!' ¹

Wat Tazelaar toegevoegd werd, was zo mogelijk nog kwetsender. Deze kreeg namelijk, aldus Krediet (de Enquêtecommissie heeft Tazelaar terzake niet verhoord), te horen, 'dat hij misschien wel een verrader was, want iemand die twee keer uit Nederland wist te ontsnappen, moest wel met de vijand heulen.'² De tweede luitenant Hazelhoff werd óók ontboden. Hem werd gezegd dat hij op grond van het feit dat hij er medewerking aan verleend had, dat Dogger en Tazelaar zich niet onmiddellijk bij de Bruyne gemeld hadden, wegens insubordinatie voor de krijgsraad gedaagd zou worden. Drie dagen later, 20 april, deed de Bruyne aan Rabagliatti schriftelijk weten dat hij over diens beleid een klacht zou indienen bij de Nederlandse regering, dat hij Hazelhoff en Krediet met ingang van 20 april ontheven had van hun functie bij de CID (hun toelagen werden onmiddellijk gestopt), maar dat hij overigens bereid was, Rabagliatti (*MI-6* dus) alle hulp te blijven verlenen.

Geen gering probleem voor Rabagliatti! Op 24 april verscheen bij hem kapitein Lief tinck met een brief van de Bruyne waarin deze *MI-6* verzocht, te bevorderen dat in plaats van Vorrink een van diens medewerkers uit Nederland opgehaald zou worden (dit was A. A. F. Althoff die Vorrink was gevolgd toen deze kort tevoren de redactie van *Het Parool* verlaten had).³

'Men verwacht', kreeg Lief tinck (aldus diens verslag) op de 24ste april van Rabagliatti te horen,

'dat ik mijn hulp zal verlenen tot het afhalen van een persoon uit Nederland, een persoon met wie ik niets te maken heb en die uitsluitend ten behoeve van de

¹ Getuige G. A. Dogger, a.v., p. 651. ² Getuige C. Krediet, a.v., p. 833. ³ Wij nemen aan (a) dat de koningin pas uit wat Dogger haar op de 17de meegedeeld had, ten volle had begrepen hoe groot de tegenstelling was tussen de OD en de in het Grootburgercomité verenigde groeperingen, (b) dat zij wilde nagaan hoe een verzoening tot stand kon worden gebracht, (c) dat zij behoefte had aan een boodschapper namens Vorrink (van deze wist Dogger dat hij Schimmelpenninck als een gevaarlijke fantast beschouwd had) en (d) dat via de zender van de Jonge, via Radema dus, contact was gezocht met Vorrink. Wij veronderstellen verder dat na alle ruzie waartoe Doggers komst geleid had, Gerbrandy had bevorderd dat de organisatie van de overkomst van Vorrinks boodschapper aan de Bruyne werd opgedragen.